

Gar Saatinin Bildiđi

Mehmet AYCI

Kuř konmazın mızraklarından yaralanan bir güvercin kuş konar bir köşede acı içinde kıvranıyor; uykuyla uyanıklık arası, kendince kuş rüyasında, bir kediyile göz göze geldiği anda, birinci peronda buluyor kendini, boğazından sıcak kan...

Bir kedi, yarı aç, dolanırken nöbetçi gar müdürünün aralık kapısından, masa üzerindeki peynir ekmekle kıvranırken içi, birden, pat diye önüne düşen avının sıcak, hatta normalinden sıcak gerçekliği...

Bir deli, Hacı Bayram'dan çıkıp, hep aynı, “trenler, trenler, trenlerle gidenler” nakaratıyla yolunu bilinçsizce gara düşürüp, tam da paşaların birinin hanımından yadigâr, mermer peronda aniden kuşun kediyile buluşmasından çığlık atıp adımlarını hızlandırınca burnu üstü kapaklanıyor, buz üstünde bir sıcaklık; anlık...

Bir kimsesiz bekleme salonundan çıkıp bir “kimse” bulma iç güdüsüyle peronun o kimsesizliğini boydan boya arşınlayarak dönerken birden...

Bu mevsimde, ahşap kapının iç sıcak yüzünde bir sarı karınca...

—İyi nöbetler!

—Hayırdır abi, gecenin bu saatinde?

—Bir şey sormaya geldim de...

/Bařka bir tonla, tekrar, hayretle/-Hayırdır abi?

—Çay içelim mi?

—Hay, hay, beklerseniz demlerim, hemense, sallama!

Anıt ağacın dalları da sallanıyor hâlâ Ankara'ya alışamamanın yabancılığıyla..

—Garın en sakin saati diyorum, gar saatiyle göz göze gelerek, Umran Nazif sanki saatin tam göbeğinden dil çıkarır gibi...

Pek de değil diyor, az önce bir kedi, bir güvercin, bir deli, bir kimsesiz, bir karınca...

Demiyor tabii...

Gar saati söylüyor.

Sallama çay hazırlamakla meşgul nöbetçi gar müdürü.

Gar saati, sen de mi diye kaşını kaldırıyor, yakışmadı tonlamasıyla...

Kalsın diyorum, ben şöyle bir dolaşayım, sen çayı demle... Bir de aç şu bilgisayar, bir yazım var, onu yazıp göndereyim dergiye...

Hangi yazı?

Okudunuz ya!

Söz, yenisinde yemeyecek kedi güvercini, karınca ezilmeyecek istasyon görevlisinin parmağıyla ve düşmeyecek deli, kimsesiz kıvrınmayacak ve Tapınak Ağacı müridi olacak Hacı Bayram'ın...

Ve çay, kesin demleme!